LiterPills | Marc Duch | Actualitzat el 15/01/2015 a les 11:32

Del record i de l'Alzheimer

Que la vida que ens hem perdut simplement no existeix

"Qui no s'ha parat per observar els dos enamorats a la vora de la platja?"- pensa el vell mariner pipa en boca i reflexiu. I continua caminant deixant que els rajos de sol l'acaricien, l'inunden d'escalfor i companyia i poc a poc es veu a si mateix en aquell pont. Veient el port i les muntanyes preses pel mateix astre, 50 anys abans. I recorda allò que en aquell temps va imaginar: a si mateix en una inexistent cuina abraçant per darrere la seua estimada abans d'agafar un bon vas de cafè, bevent-se'l ràpidament, mentre ella el reprèn.

Però el vell s'adona que és una bajanada, que sempre ha estat una disfressa... Esta és la línia de pensaments que el terapeuta li ha dit que no ha de seguir perquè només és posarà trist, melangiós i de poc li servirà. *"Treu-te la disfressa"* és el que ha de pensar. No ha d'esperar carnavals per treure's la careta. Però la ment és poderosa i sempre tendeix a allò que ha estat acostumada. El vell mariner ha passat molts anys acostumant-la a pensar històries que no el duien enlloc. Per això, i sense voler, quasi automàticament, li ve al cap allò de "*tot hauria d'haver anat segons el pla*".

"*Tots dos sabem que no, vell testarrut. Tots dos sabem que no hi hauria d'haver truc, que no hi hauria d'haver una vida perduda i una de guanyada, que cap vida és perfecta*". Esta és la veu de la consciència, la de la mare quan som nens i la d'allò que creiem que ens imposem quan som grans. Però el vell testarrut no s'havia guanyat este mal nom perquè sí. Ell és del mediterrani i mariner, ja sabeu: mentider, jugador i bevedor. Però això sí, que l'enterren entre la platja i l'horitzó.

Hah! Tot teatre es crida a si mateix el vell- Qui et creus que has estat? Solitari navegant i en solitari has navegat. Qui creus que t'aguantarà quan no t'aguantes ni els pets? T'has condemnat amb el teu terrible ingènit. Tu mateix vas decidir passar sol els dies. Quan podies haver triat el restar tranquil, vas escollir les aventures. Quan podies escollir el veure-la cada matí, vas preferir veure mil ports i els seus respectius licors. Tot i així, tots dos sabem, i aquí no hi entraré, que el que vertaderament et fa mal és la filla que no vas conèixer ni coneixeràs, ni les nétes, ni besnétes.

Així és com els nervis ens poden, així és com les paraules se'ns escolen i se'ns escapen. Del record i de l'Alzheimer que s'emporta les paraules que busquem i amb elles s'endú tot rècord del passat i del futur. Però n'hi ha unes que sempre el tornen, si és diuen amb la cadència exacta, si és diuen amb el ritme adient: "*Amor meu, sempre hi seré, amor meu, com ho dubtaves?*"

Les paraules que buscàvem no hi són, les paraules... -*Sí, sí, sí, allò que sempre em deia, com anava*- es pregunta el vell mariner. I una dolça veu que sempre l'acompanya i no és ni la consciència, ni la mare, ni la veu d'allò que creiem que ens imposem quan som grans. És la veu de qui abraçava per darrere, la veu de les nenes que s'estima, la que li diu a cau d'orella: "*va assumim-ho, Joan Miquel, els dies bons encara...* - i amb la veu ronca de vell mariner- *som invencibles*".

Marc Duch

I si vols més píndoles pots seguir llegint ***aquí***.